SOU DAVANT L'EMBASSAMENT DE TAVASCAN

L'embassament de Tavascan rep l'aigua de les conques dels rius de Tavascan i de Lladorre, així com la que es capta a la Noguera de Vallferrera, que hi arriba a través d'un canal subterrani connectat amb la central hidroelèctrica.

Es tracta d'un pantà de regulació diària que distribueix l'aigua cap a les turbines de Llavorsí en funció de les necessitats de producció energètica. Per aquest motiu, té una capacitat reduïda en comparació d'altres embassaments que actuen com a grans reservoris estacionals d'aigua, com ara els de Sant Antoni, d'Oliana o de Rialb.

Actualment, el funcionament està totalment automatitzat i es controla de manera telemàtica mitjançant sensors que mesuren en temps real els cabals, les pressions i la demanda de la xarxa elèctrica.

Ajuntament de Lladorre
PLA DE SOSTENIBILITAT TURÍSTICA DE L'AJUNTAMENT DE LLADORRE
Finançat per la Unió Europea NextGenerationEU
GOBIERNO DE ESPAÑA · MINISTERIO DE INDUSTRIA Y TURISMO · SECRETARÍA DE ESTADO DE TURISMO
Plan de Recuperación, Transformación y Resiliencia
Next Generation Catalunya
Generalitat de Catalunya Departament d'Empresa i Treball

ESP
ENG
FRA

UNA XARXA DE GALERIES AMAGADA SOTA TERRA

A la sortida de la presa, a més del riu que serpenteja davant vostre, hi ha una galeria de pressió subterrània de 3,3 metres de diàmetre i 16,3 km de llargada.

Aquest canal subterrani segueix un pendent molt suau per dins de la muntanya fins que arriba a sobre de Llavorsí. Allà, l'aigua es precipita de cop des d'una alçada de 317 m per turbinar-la de nou i generar encara més electricitat.

Vista del recorregut de la canonada forçada que arriba, ja al descobert, a la Central Hidroelèctrica de Llavorsí des de la presa de Tavascan.

9 de febrer de 1966. Fons FECSA. ANC-Fundación Endesa.

LA CONSTRUCCIÓ DE LA PRESA

Aquesta presa és de gravetat de formigó massís. Amb 30 metres d'alçada i gairebé 100 metres de longitud, el seu propi pes és el que li permet suportar la pressió de l'aigua que reté.

Construir-la als anys seixanta del segle XX va ser una odissea: va caldre mobilitzar milers de treballadors i maquinària pesant en un entorn d'alta muntanya nevat i aïllat. Per assegurar que la paret no es mogués mai, els enginyers van excavar la roca fins a trobar una base sòlida a 2,7 metres sota la llera del riu per ancorar-hi l'estructura.

Un operari treballant a la paret de formigó de la presa en construcció.

30 d'octubre de 1961. Fons FECSA. ANC-Fundación Endesa.

ELS ESTANYS GLACIALS DE LES CAPÇALERES

A les capçaleres dels rius de Lladorre i de Tavascan s'estén un extens conjunt d'estanys d'origen glacial, entre els quals destaquen els de Certascan, de Romedo de Dalt, de Romedo de Baix, de Naorte i de Mariola. Aquest conjunt és una de les concentracions lacustres més importants del Pirineu català i actua com una gran reserva natural d'aigua. Les seves aigües alimenten els torrents i els rius d'alta muntanya, que, a través de canals i conduccions, abasteixen el sistema hidroelèctric de Tavascan.

A més de ser l'estany d'origen glacial més gran de Catalunya, Certascan és un punt clau de captació per a la central de Tavascan.

Fotografia: Èric Vande Vliet.